

Боголюб (Іван) Свириденко–Овчаренко

Терновий шлях.
РУНВІРА

Харків
2017

УДК

Боголюб Свириденко-Овчаренко. Терновий шлях. РУНВІРА –
Х.: Мачулін, 2017. – 100 с.: іл.

ISBN - - - -

Книга «Терновий шлях. РУНВІРА» серії «Бібліотека журналу «Бористен» очевидно є не буденна. І не лише тому, що будь-яка поезія - це вже цікавий та неповторний світ. Але у даному разі увагу має привернути в першу чергу особистість автора. Іван Борисович Овчаренко Свириденко родом з Зачипільвського р-ну Харківської обл. Він належить до так званої «третьої хвилі», української еміграції в США. А ще Іван Борисович Свириденко, він же рунтато Боголюб Свириденко, разом з вірною і так само відданою українській ідеї дружиною та дітьми Віктором-Ярославом та Наталкою-Ладою присвятив своє життя утвердженню та поширенню РУНВІРИ. Рідна Українська Національна Віра — абсолютно монотеїстична віра. Ідейним натхненником РУНВіри став Лев Силенко (1921 - 2008) — Духовний Учитель і Пророк, який, реформувавши стародавню (дохристиянську) віру, проголосив РУНВіру (Рідну Українську Національну Віру), віру в Єдиного Господа Дажбога.

Про становлення РУНВІРИ в діаспорі та Україні, про життя нашої громади в США та Канаді читайте в розділах «Рядком прози» та «Мовою світлин». Книга розрахована на широке коло читачів.

Видається в авторській редакції

ISBN - - - -

УДК

Боголюб Свириденко-Овчаренко, 2017

СЛОВО ВІД УПОРЯДНИКА

Книга яку Ви, шановний читачу, тримаєте в руках очевидно є не буденна. І не лише тому що будь-яка поезія це вже цікавий та неповторний світ. Але у даному разі увагу має привернути в першу чергу особистість автора. Іван Борисович Овчаренко Свириденко родом з Зачипільвського р-ну Харківської обл. Він належить до, так званої «третьої хвилі», української еміграції в США. Ці люди опинилися на землі Вашингтону після закінчення Другої Світової війни, коли добре зрозуміли: сталінський режим і надалі буде нищити українців, відбирати у них хліб, волю, мову. І лише , як вважають самі емігранти, у Вільному світі наші брати і сестри мали можливість залишитися самі собою, подбати про свій добробут.

І. Б. Овчаренко Свириденко сповна використав можливості та свободу західного світу. Він має добру родину, достаток і все для вигідного життя, на схилі років може бути певним – свій вік прожив не даремно. Бо в достатку ситої Америки не розгубив найважливіше для кожного українця – любов та відданість Вітчизні. Я знаю добродія Івана Борисовича /р. Боголюба\ Свириденко кили б не чверть віку. Разом зі своєю дружиною пані Світанною Черепахою-Свириденко вони були моїми першими приятелями в українській громаді США. І що найважливіше приходить мені на згаду про цього чоловіка та всієї його сім'ї так це, можна сказати, безмежна любов до

України. Десятиріччями він разом з близькими як міг допомагав отчій землі. Його доброта і відданість долала Атлантичний океан і приходила на широкі поля України буквально у фізичному вимірі.

А ще І. Борисович Свириденко він же рунтато Боголюб Свириденко разом з вірною і так само відданою українській ідеї дружиною та дітьми Віктора-Ярославом та Натальєю-Ладою присвятив своє життя утвердженню та поширенню РУНВІРИ. Рідна Українська Національна Віра — українська національна абсолютно монотеїстична віра.

Ідейним натхненником РУНВіри став Лев Силенко (1921 - 2008) — Духовний Учитель і Пророк, який, реформувавши стародавню (дохристиянську) віру, проголосив РУНВіру (Рідну Українську Національну Віру), віру в Єдиного Господа Дажбога. РУНВіра є відповіддю космополітичним та атеїстичним настроям в Україні. Вона відтворює національні особливості українського народу, як, наприклад, юдаїзм — єврейського чи синтоїзм — японського. РУНВіра прагне зберегти рідну культуру, мову, звичаї і обряди Русь-Українських земель. Перші проповіді РУНВіри почав Лев Силенко у США 1964 року, а 3 грудня 1966 року була офіційно зареєстрована перша громада РУНВіри (в Чикаго).

Так ось серед перших, можна сказати, проповідників РУНВІРИ були якраз рунтато Боголюб Свириденко й рунмама Світання Свириденко. Рунтатом і рунмамою в РУНВІРИ прийнято називати священни-

ків до яких так само можуть належати і жінки. Скільки родина Свириденків зробила для утвердження та поширення Національної Української Духовності заслуговує на окрему розповідь! І я хочу вірити що вона ще прийде не раз у різних проявах. Відеофільмах, радіопрограмах та мас-медійних публікаціях.

Рунтато Боголюб (Іван) Свириденко сам себе поетом не вважає. Але, очевидно, він належить до тих, хто через римований рядок прагне передати стан своєї душі. Це природно для таких світлих і піднесених особистостей як автор цієї збірки. Зрозуміло, що часами поезії рунтата Боголюба бракує суто технічної вправності, інколи відчувається брак літературної обізнаності автора. Але вірші І.Б. Свириденка відрізняє гранична щирість. Коли читаєш його вірші , здається, що вустами автора промовляє твоє стривожене серце.

Літа душа по всім світі
І правди шукає
Де не була – не питала
А правди не має....

У цих рядках не лише глибинна філософія, без перебільшення в певній мірі шевченківська поетична риторика, а й емігрантська доля. Завжди не легка і трудна для кожного хто її відчув.

Ми часто чуємо це горде слово — "патріотизм". Воно лине з високих трибун, начертане на гаслах демонстрантів, ним сповнені численні газетні статті. Життя і вірші рунтата Боголюба Свириденко – це найперше щиросердечна суть патріотизму. Вона — не в гучних словах, не в політичних закликах. Вона — в глибинах душі, вона — в кожній краплинці його крові, у кожному подиху. Про неї не можна красномовно сповіщати весь світ, вона не потребує наголосу і знаків оклику. Справжній патріотизм вищий за слова, в які його одягають, — як щирі почуття не вміщуються ні в які рамки.

А тому патріотична лірика рунтата Боголюба Свириденка скоріше промовчить, аніж почне прилюдно присягатися в любові Батьківщині. І я хочу сподіватися читачі зрозуміють поета. Бо справжній патріот не стане багатоголосно розповідати про свої гарячі почуття, адже раптом "випадкове слово" плямою впаде на їх кришталеву чистоту.

Тематика поезій рунтата Боголюба Свириденко дуже різноманітна. Це і вже згадані філософські вірші, і патріотична та інтимна лірика, і римована публіцистика. Є у нього навіть дитячі вірші.

В день матері
Хочу віршика складати
Всіх діточок привітати
Бо сьогодні усі діти
Для усіх матусь у світі
Шлють дарунки і привіти

Мама найдорожчий скарб дитини
Вона з ним кожної хвилини
Кожен її ласку знає
Хто для себе маму має

Я раніше нині встала
І для мами щось приготувала
А найкращий мій дарунок
Щирий в щічку поцілунок!

2 травня 1969 року

Поет який пише для маленьких читачів — це доросла людина з душею дитини, яка, нехай і пройшовши глибокі розчарування, все-таки відкрита до всього світу, і світ відкритий їй навстіж, тому й бачиться все навкруги глибше, вразливіше, проникливіше. І це сповна стосується рунтата Боголюба Свириденка – особистості яка й на чужині змогла залишитися справжнім та відданим своєму народу українцем!

*Фідель Сухоніс,
редактор щомісячника «Бористен»*

ВІД АВТОРА

Ця книга на початках була задумана як збірка моїх поезій. Маю такий гріх, ще з юних літ було римую, коли є відповідний настрій. Проте мені давно говорили і приятелі, і автор переднього слова цієї книжки редактор щомісячника «Бористен», давній друг нашої родини Фідель (Благовіст) Сухоніс. Він ще у

1994 році відвідав нашу хату та Оріяну, де мав зустріч-інтерв'ю з Учителем Левом Силенко. І з тих пір мав постійний контакт не лише з нами, а й рунтатом Святославом Гулаком та його рунмамою Лідою. Саме побратим Благовіст був одним з перших журналістів в Україні, який системно розповідав про РУНВІРУ.

І ось нарешті розпочав роботу над своєю книгою, ще й дружина Світання, як це завжди буває, стала мені допомагати. Спільна праця для нашої сім'ї, то з початок. Отож, коли розпочали роботу, то відчув що й те хочу сказати, і те. Не лише віршами, а ще якимось інакше. Так народився розділ «Прозовим рядком», а найбільш промовистим стала добірка «Мо-

вою світлин». І настав той день, коли і я, і Світанна зрозуміли це не просто книга моїх віршів, це своєрідне підбиття підсумків прожитого. Очевидно, що далеко не повне, не до кінця осмислене, але якусь спробу таки зроблено. Бо хотів я цією книгою залишити про себе пам'ять не лише для рідних та близьких, а так само і для побратимів і посестер, таких як і я сповідників РУНВІРИ. Адже все своє життя як міг прагнув відновити та утвердити віру предків наших. І я щасливий в тому що разом зі мною до цієї святої справи приєдналася рідня, мої найближчі люди: дружина Світанна, син Віктор та донька Наталя, єдиний і коханий онук Даррік.

Зразу хочу вибачитися за те що далеко не для кожного знайшов з своїх одновірців і тепле слово, і рядок подяки. Маю кожного з вас у моєму серці та мого приятеля з юних літ кума Євгена Сластена та куму Раїсу Сластен і всю їхню родину та всіх друзів при Святині Матері Україні при Оріяні. А ще не можу не згадати двох надзвичайно щирих і відданих Україні посестер. Це посестра Ніна Колосовська та посестра Людмила Неліпа з Канади. Обоє вони в поважних літах, здавалося б нічого окрім старечих радощів та клопотів не мало цікавити. Та, однак, немов молоді дівчата цікавляться й допомагають мої посестри Україні, а в останні роки ще й борони її волю від московських наїзників. Але, дорогі мої однодумці, кожен з Вас живе у моєму серці!

А ще ця книга є для мене своєрідним освіченням до тих людей, котрі були поряд зі мною довгі – довгі

роки. Насамперед це родина дружини. На жаль, вже не має серед нас мого тестя Матвія та тещі Марії. Осиротів рід Черепахи без цих славних і добрих людей. Якось зазначив подумки про себе що мій приятель, так само вже небіжчик, Іван Король як і я був одинаком в сім'ї. Та як і йому так і мені судилося потрапити до рідні Черепах. У мене дружина Світанна, у нього ще одна дочка Матвія та Марії Милася, котра тепер гідно несе тягар вдови. І ось ці прості й такі милі люди стали для нас з Іваном другим домом. Бо ж тут ми знайшли не лише батьківську турботу, а й цілковите розуміння в політичних та ідеологічних поглядах. Наші рідні з Іваном Королем були у петлюрівцях. І все своє життя я відчував, що родина Черепахи сповна стоїть на тих же позиціях. Мабуть, через те що по самі вінця відчула гірку долю дітей куркулів. Окрім того, доля моя була фактично сирітська. Адже мого батька Бориса Овчаренка стратили советчики. І я вдячний не лише своїй матері Євдокії, а й вітчиму Дмитру Свириденко, котрі виховали мене за складних умов еміграції та комуністичних переслідувань.

Але Дажбог добрий до таких людей. По війні до Світанни і Миласі ще доточив лелека вже у Німеччині Черепахам Павла і Галину. Павло в Америці став успішним інженером в ділянці електрики. Як і Галина та Милася він виховав усіх своїх дітей в національному духові. Тяглість продовжується і серед усіх онуків та вже й правнуків. Всі вони беруть участь в українських організаціях, активні в житті

громади. Одним словом націоналісти, майже всі побували на Україні. А особливо відданими Україні виявилися діти Галі Черепахи- Рослицької. Олег і Лада народжені в Канаді та нині проживають на Україні й не бажають вертатися «до дому». Олег проживає в Львові і є учитель англійської мови, а Лада працює в Києві після того як отримала докторат політичних наук в Голландії. Їх мама Галина створила дуже цікавий навчальний посібник. Випустила ілюстровану дитячу книжку трьома мовами: українська, англійська і російська. Знамените видання для лінгвістичного навчання малечі.

І знову ж таки хочу сказати поетичним рядком звертаючись до коханої дружини Світанни та редактора цієї збірки Благовіста (Фіделя) Сухоноса

Сердечно дякую я Вам
Мій побратима Благовіст та милая дружина
Що зберегли в віршах моїх сердечний храм
А то для мене незабутня Україна!

Я слави ніколи не бажав
Лише що було на душі
Про те й написав
Бо ж то життя мого стежина!

Так от я є дуже щасливий що маю таку велику і патріотичну родину. Слава Дажбожій Україні! Слава всім нашим Героям і Героїням! Слава всьому

українському Народу, котрі допомагають боротися за свою Святу Русь - Україну!

З безконечною любов'ю до Своєї Святої України, котру нам Дажбог наділив найкращу Землю в Світі й нехай буде вона Благословенна на Віки!

*рунгато-священник
Іван-Боголюб Овчаренко-Свириденко*

Листування з автором за адресою:

ORIANA
P.O. Box 147
Spring Glen, N.Y. 12483
USA - США

ІВАН СВИРИДЕНКО

ВІРШІ

ВЕСНЯНІ РОЗДУМИ

Ключі жадані перелітних птиць
Зринають із небесної блакиті.
Лежу в траві шовковій горілиць,
А наді мною – дні давно прожиті.

І я, неначе перелітний птах,
Із ними у блакить лечу думками.
Туди, де соловейки у гаях
І жайворон співає над полями.

Туди, де з першим подихом весни
Усе навколо знову оживає,
Де щебетом наповнені сади...
Весна нову симфонію нам грає.

Були там перші дні мого життя.
Вони тепер у спомини закуті.
Як жаль, що їм не буде вороття...
І нині юні роки не забуті.

США. 1962 р.

ВЕСНА

Літа минають молодії,
А з ними – юні наші мрії.
І відпливають життєві пригоди,
Як весняні, розбурхані вже води.

А серце неспокійне все питає:
Коли ж, коли нарешті завітає
До нас ота оспівана весна?
Вже так давно сподівана вона.

Живемо, не втрачаємо надії,
Бо збудуться невдовзі наші мрії.
Прийде весна й до нашого народу,
Освітить сонцем Волю і Свободу.

Квітень 1961 р.

ЛЕБІДЬ

Задумав думу Капітан
Про подорож щасливу.
Здолати море й океан,
Даль чарівну й зрадливу.

І вийшла в море «Леді Сван».
Здавалось, мала крила.
Звелів сміливий Капітан
Піднести всі вітрила.

Із шумом б'ють в скелисту грань,
Бушують пінні хвилі.
А море просить жертви дань.
Бурчать глибини сині.

Приманлива ота блакить,
Для тих, хто повен сили.
Глибінь зрадлива ні, не спить,
Та всіх рятують крила.

Лютий 1962 р.

ВІНОК ПІД ПАМ'ЯТНИК В БАВНЬБРУКУ

Ти, садинокий велетню,
Серед чужого поля
Стоїш замріяний,
Як у степу самотня вже тополя.

О велетню, будь свідком жертв,
Незлічених мільйонів,
Що віддали своє життя,
Не витримавши диявольських законів.

Прийми усіх, що віддали своє життя
На каторзі, із голоду чи з бою,
Щоб не пішли у небуття...
Хай будуть всі з тобою.

Воздвигнули тебе, але не в Києві,
Не над Дніпром у полі.
Хоча й на чужині,
Та все ж таки – на волі.

Березень 1961 р.

КАРООКА

О дівчино, ти – Кароока,
Моя навіки краля одинока
З душею чистого кристалу,
І коси сплетені – до стану.
Струнка і жвава, ніби лань.
«Кохаю», – поглядом сказала без вагань.
Ти – розквіт у житті моїм
Збудила поглядом своїм.
І чари, і красу дівочу
Вже вічно бачити я хочу.

Не вабить вже твоя модерна «кара»,
Підробка губ, очей і брів твоїх маскара...
Люблю тебе я не за те,
Що є таке розкішне «декольте».
Признатися тобі я щиро мушу,
Що так люблю я чисту твою душу
І твій природний дар,
А не підробку всяких там маскар...
Веселкою на тебе я зйду,
Кохання чари з уст твоїх зіп'ю.

1964 р.

СТАВАЙТЕ В ЛАВИ!

Усі ми з-під солом'яної стріхи.
Ми з України йшли з усіх сторін.
Голодні й босі... Не було нам втіхи.
В світи пішли ми Правді навздогін.

О молоді, я всіх вас закликаю:
Нехай не буде ваша хата скраю.
І без найменшого роздуму
Ставайте в лави нашого ОДУМу,

Щоб в нас була одна мета:
Свідома, Сильна і Свята.
Тоді ми будем в гордості іти
До нашої, вже спільної Мети.

1965 р.

ДУША ПРАВДИ

Літа душа по всім світі
І правди шукає.
Де не була – скрізь питала,
А правди – немає.

Лежить вона затоптана,
Ніхто і не знає,
Що на світі правдивої
Правди вже немає.
Кожен тепер по-своєму
Й свою правду має.

Бо світ такий тепер настав –
Самі бузувіри.
Хто ізбреше красномовно,
Тому й народ вірить.

Були у нас Правдоносці.
Тепер – оніміли,
Лишень тому, що збрехати
Вони не посміли.

Ось таку принесла новину
Душа, моя подруга,
Що інший народ,
І правда – вже друга.

Коли в нашому народі
Згода й єдність буде,
Тоді в нашій Україні
Своя правда буде.

Квітень 1961 р.

ДО БЛУДНИХ І БАЙДУЖИХ

Народе мій, до єдності пора!
Хіба вам, люди добрі, ще не видно,
За що вас на цім світі Бог карав,
Чому чужинці дивляться єхидно.

Уже й Сибір пройшли і вздовж, і вшир,
Голодна смерть вам в очі заглядала.
А потім ще й війни смертельний вир...
Зла доля вас ніде не забувала.
По всій Європі, по усіх країнах,
Кругом, де можна було заховатись,
По смітниках, в лісах, степах, руїнах,
Щоб все ж таки на Заході зостатись,
Просили Господа: « Пошли
Лиш хліба і води доволі.
Прохання наше заверши,
Аби лишились ми на волі.

І ось всміхнулась ваша доля
І несподівано приходить,
Бо є на світі справжня сила,
Яка керує досить вміло...
Подав вам руку Дядько Сем,
Палає смолоскип Свободи.
Помилки Ялти перекреслив олівцем.
Хай живуть вільно всі народи.
Тепер ви обдаровані усим,
Живете рівно, в цьому – ваша сила.

Вже маєте усе і навіть більш
Із того, що ви в Господа просили.

І ось байдужі стали ви до всього
Й, не маючи ніякої турботи,
Замість єднатись – свій побіля свого –
Хтось відійшов від нашої спільноти...
Ви відійшли без всякого вагання,
На жаль, серця чомусь припали пилом.
Забувся страх і в Господа благання,
Позаростали мізки ваші жиром.
Та не лишень, що відійшли,
А навіть Батьківщину вже забули
І до чужинців в найми знов пішли,
А на своїх дрібною лайкою жбурнули.
О блуднії сини і дочки,
Коли ж прокинетесь з омани?
Цілющої води б вам трошки...
А може, Євшан-зілля десь дістану.

Квітень 1961 р.

ЗУСТРІЧ НАВЕСНІ

Для дорогої Оленки-Світани

Цього вірша присвячую Тому,
Хто став в одно зі мною.
Одне другому присяглись,
Пішли в життя – незвідану дорогу.

З'явилась ти, як ластівка весною,
І спалахнув вогонь в душі моїй.
Ти принесла весну й кохання із собою.
Бажання стрінутись прийшло мерщій.

Весняний вечір на землю спадає,
І ми уперше стрінулись удвох.
Наче нікого в світі вже немає,
І радістю серця наповнені в обох.

Йшли над рікою тихою ходою,
Можливо, й думали в одно.
А місяць сходив низько над водою,
Сипав промінням аж на дно.

Ми так ішли годину, може, дві...
Забув уже й не пам'ятаю.
Зморились трохи й сіли на траві,
І крадькома тобі я в очі заглядаю.

А потім злегка я тебе обняв,
Як неповторну, запашну лілею,
І міцно я тебе поцілував.
Відтоді стала Ти моєю.

1954 р. нап. 1960 р.

СИНУ ВІКТОРУ - ЯРОСЛАВУ

Мій дорогий Сину,
Життя проходить без упину
Який чудовий цей Світ
І в нім пролітає наш вік.

Ти живеш і мрієш,
І твориш мрію в надію.
Бо хто живе і тільки мріє
Не отримує надію

*З любов'ю твій тато
Боголюб- Іван Свириденко,
2017 рік*

ДЛЯ ЛЮБОГО ДАРИКА

Дорогий наш внучку Дарик,
Мама й Тато Тобі життя дарували
І на войовничу планету тебе прислали.
Дідо й Баба Тебе впізнали
І золотком Тебе прозвали.

А щоб на цій планеті мирно жити,
Потрібно й азбуку завчити,
А найголовніше – це літери Ти і Я,
Якщо появиться тільки Я... Я... Я, –
Це воююче знання,
Це ознака – десь згубилось Ти,
І його треба негайно знайти...
Щоб був на планеті альянс,
Поміж Я і Ти мусить бути баланс.
Якщо балансу не зумієш знайти,
То буде завжди боротьба між Я і Ти.

Грудень 2003 р.

ДЛЯ ДОЦІ НАТАЛІ

На день Матері

Я хочу віршика сказати,
Усіх Матусь тут привітати,
Бо сьогодні усі діти
Для усіх Матусь на світі
Шлють дарунки і привіти.

Мама – це є скарб дитини.
Вона з нами – щохвилини.
Кожен ласку мами знає,
Хто лиш маму має.

Я сьогодні рано встала,
Мамі даруночок придбала,
А найкращий мій дарунок –
Щирий в щічку поцілунок.

2 травня 1963 р.

НА 80-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ МИКОЛІ ВІРНОМУ ФРАНЦУЖЕНКО

Вісімдесятирічний ювілей – це Абстракт
Прожитого, що відійшло в минуле.
Виконував життєвий свій контракт,
Дарував себе людям, що тебе не забули.

Нехай завжди цвітуть для Вас сади
На Вашому шляху в майбутнє,
І в родинному колі минають щасливо роки,
І Ваше минуле залишиться хай незабутнім.

МИ – МОЛОДІ!

Ми – молоді орли й орлята
Невичерпної сили і завзяття.
Не забуваймо: Україна – наша мати,
Й недовго вже катам лишилось панувати.

Через вогні війни, руїни рейху,
Через глибини лютого Атланту
Привело нас в далекий вільний світ,
Щоб ми навчилися виконати
Шевченків Заповіт.

Тарас нам заповідь священну дав:
«Не ждїть волі від московського трону.
Вона без жертв і крові не прийде,
А як прийде – то від українського
Вашингтона.

Єднаймося, щоб всі були – як браття,
Щоб під жовто-блакитним всім стати.
Тримаймо міцно меч в руці,
Щоб потім меч і волю народу передати.

Станемо всі, як мур, як лава.
Хай громом загуде наше грізне: «Слава!..»
Блисне меч, і встане із руїни
Наша поневолена й обшарпана Україна.

Аж тоді покладемо меч на жертovníк
На Чернечій Тарасовій могилі
І скажемо: «Встань, Тарасе, подивися!
Віднині – вільна й незалежна Україна!»

1961 р.

ПОДЯКА Й ПРИВІТАННЯ

До всіх, хто зі мною працював,
Хто більш, хто менш – то не шкодить.
Я всіх однаково визнавав.
Нема що слів даремно переводить...

Найперш простіть мене усі,
Кого я, може, чим обідив,
Як вашому бувшому слугі,
Що більш сам себе, мабуть, кривдив.

Цим хочу висловити всім
Сердечну й щирую подяку,
Щоб не забули ви зовсім
Екс-голову – Івана Небораку.

Спішу, щоб пару слів цих написати
І новообрану управу привітати.
Бажаю вам і успіх, й сили мати,
Щоб ви могли на славу Божу працювати.

До парафіян я маю слово ще сказати,
Як зможемо самі себе пошанувати,
Щоби один другому не заважати,
Отут словами хочу написати...

Будемо дружні, жиймо в згоді,
Хто б не був у нас в проводі –
Чи заможніші, чи то бідні,
Будемо всі, мов трохи рідні.

Лютий 1961 р.

РІЗДВО СВІТЛА ДАЖБОЖОГО

Різдво Світла Дажбожого
Весело стрічайте,
Все, що нам Дажбог послав,
З радістю приймайте.

По всім світі Різдво Світла
Життя оновляє.
Нехай вашу сім'ю добру
Дажбог благословляє.

Дід Мороз й Снігова Баба –
Гарна із них пара.
Баба стелить білу скатерть,
Дід приносить дари.

Лисички, зайчики і пташки –
Це їхні внучата.
Всі охочі на Різдво
Даруночки мати!

1978 рік

ТРАВЕНЬ

Травень цвітом вже буяє,
А Велес любов посилає.
Тобі, доцю, вже 50 років минає,
А на плечі – Сова, це мудрість означає.

Нехай Мінерва духом благословляє
Твою любов, Твої літа.
Хай сповниться Твоя мета –
Мати щасливі й здорові літа.

МОЯ ЛЮБОВ

Який чудовий цей світ,
І в нім проходить наш вік.
Рік за роком, ніби й непомітно
Пролітає... Зима, потім літо...

А серце ніби тебе питає:
«Коли ж любов до тебе завітає?»
Щоб щасливо жити,
Треба життя любити.

Юні роки, є багато бажань.
Юні роки, але мало знань.
Любов до життя не гасне.
Яке ж бо воно прекрасне!

А я так не можу жити,
Щоб Україну не любити.
Мій друже, люби Україну!
Повік хай любов ця не згине!

ДО ДАЖБОГА

За тисячолітньою долиною – далина,
За океаном – Україна далі,
А тут святиня сама-одна
Стоїть в сумній печалі.

Дажбоже, ми – Твої онуки,
Твої ми дочки і сини.
До Тебе піднімаєм руки
І кличемо усіх до злуки,
Й даруєм щедро на Коляду.

2006 р.

РЯДКОМ ПРОЗИ

ДОБІРКА

« Нація жива і тому є діяльна, і відрізняється від патріотизму тим, що вона включається з усіма націями на світі і людина захоплена такою своєю нацією і готова трудитися і захищати свою країну. Де б Ви не поїхали в світі все вас запитують: " Якої нації або якої держави?". В паспортах також питають якої "нації", то ж будьмо ми Горді своєї нації так як і всі інші!»

Більшу частину свого життя я провів за межами Вітчизни. Хоч люблю всім серцем Україну. Але до еміграції мене змусила гірка доля. Взагалі коли в країні процвітає безправ'я, соціальна несправедливість, політичний безлад, немає можливості для творчості, люди часто полишають Батьківщину та шукають щастя деінде. Хоч у душі в них любов до рідного краю залишається, вони вже мало що можуть зробити для її добробуту. Тож, на мою думку, національні почуття є в кожного з нас, і ми маємо прагнути зробити щось важливе для своєї Батьківщини. А влада нині в Україні повинна зробити все аби такі прагнення цінувалися . Людина має відчувати, що потрібна своїй країні, тоді вона захоче й зможе посприяти її процвітанню.

РУНВІРА як ніяка інша релігія базується на народних традиціях та звичаях. І тут особливо хочу підкреслити значення родини в житті кожної людини. Український народ протягом століть виробив сталу традицію звеличення шлюбу, сім'ї, домашнього вогнища. У його міфології була навіть божественна пара — Лада й Ладо, котра освячувала сімейні узи. Родинному життю завжди надавалося надзвичайно великого значення, бо саме у подружньому коханні, у продовженні роду бачився сенс існування людини. Відповідно серйозним було і ставлення до підготовки молоді до шлюбу. Вважалося, що створення сім'ї — то справа не лише молодих та їхніх батьків, а й громадськості. Тому зберігати традиції свого народу, сповідувати РУНВІРУ це й ще дбати про свою родину.

Хоча подружня вірність повсюдно вважається моральною чеснотою, через перелюб і далі розпадається багато сімей. У деяких культурах позашлюбний секс не вважається чимось осудливим, особливо якщо такі стосунки має одружений чоловік. А ще в інших культурах люди не ставляться до шлюбу як до постійного союзу. А «Мага віра» і взагалі РУНВІРА якраз навчає нас зберігати подружню вірність. Перелюбники порушують урочисту

обіцянку, яку вони дали своєму подружжю в день весілля. Крім того, той, хто чинить перелюб, грішить проти. Подружня зрада може розлучити дитину з батьком чи матір'ю, а це жорстоко. РУНВІРА застерігає, що «Дажбог судитиме... перелюбників» .

Шанувати батька та матір – означає поважати їх у словах і діях, а також віддавати належне їхньому статусу. Грецьке слово, що позначає пошану, означає «звеличувати, цінувати та дорожити». Пошана полягає в повазі не тільки за заслуги, але і за статус. Головна книга РУНВІРИ «Мага віра» закликає нас шанувати батька та матір. Ми маємо прагнути шанувати своїх батьків так, як прагнемо принести славу Дажбогові – своїми думками, словами та вчинками. Для дитини послух батькам іде пліч-о-пліч із пошаною до них. Це включає вміння слухати, увагу та покору їхньому авторитетові. Після того, як діти подорослішають, послух, якому вони навчилися в юності, допоможе їм поважати інші авторитети.

Мені чимало довелося у житті прочитати історичних книжок, як українських авторів так й

іноземних. І що впадає найперше в око так це, що чимала кількість провідників нашого народу страждала на велике самолюбство. А так само жили за принципом « і сам не дам і другому не дам". І тому з перших днів знайомства з Левом Силенко я зміг відчути що для нього Україна понад усе. На жаль, подібних постатей в нашій історії було та є не так багато. А тому сьогодні коли знаходяться окремі люди, котрі піддають критиці життя і діяльність Учителя я в повний голос хочу заявити:

- Не маєте на то право! Така Ваша позиція лише на користь ворогам України!

Бо саме Учитель Лев Силенко своїми щоденними справами вчив і доводив – ми українці не раби. Ми повинні бути горді за свою націю, за свій народ. Тому що саме прадавня Україна і наші пращури належали до арійської цивілізації – колиски білої раси. І я певен що Дажбог послав Учителя Лева Силенка аби навернути українців до свого, до власної гідності. Щоб ми могли шанувати і свою історію, і свою культуру, і свою мову. Про це ніколи не слід забувати ...

Часами стає сумно і смішно водночас через те наскільки деякі з українців полюбляють поклонятися чужому, не рідному, запозиченому. Часто буваючи в Україні помітив це у різних проявах. Пошлюся лише

на один приклад. Як похвалу чи жартівливе возвеличення сприймають чимало з наших земляків слово ковбой. А позаяк зовсім не замислюються що то фактично означає. Англійською мовою це слово пишеться так – cowboy. Себто, складається з двох визначень cow – корова та boy – хлопець, юнак. По-суті, чабан або пастух. Відома річ, що кожна професія потрібна і почесна. Не випадково ж колись президент США Річард Ніксон сказав що кожен є «президент» за своєю професією. Але що для українців є в ковбої героїчного ? Який то є романтизм? Невже наш козак поступається ковбою?! Відома річ, що ні! Цінуймо своє, рідне. ..

Тим хто заперечує РУНВІРУ чи намагається мене знову навести до християнства я подаю такий приклад. Уявімо що ми опинилися десь в Африці, серед тамтешніх людей, які живуть за своїми законами і звичаями. Все відмінно аніж в Україні: від клімату до зовнішності людей. Але заходимо в першу – ліпшу хату, а там в рушниках портрети Лесі Українки, Івана Франка і Тараса Шевченка. І африканці перед тим як лягти спати неодмінно помоляться до них, поклони б'ють завзято і часто. Чи можливо таке? Звичайно, ні бо для тих людей наші світочі культури чужі, незрозумілі. А чому ж тоді ми

падаємо на коліна перед християнськими святими?! Вони для нас не ближче, аніж для чорних...

Інколи мене відвідує на перший погляд глупа думка. А чи не краще було аби українці ззовні були подібні до індусів або японців?! Тоді б вже ніяк не можна було називатися «рускімі». А так скільки наших людей зрікається рідного кореня. Мовляв, яка різниця. Ми ж так подібні з москалями. Відома річ, що воно далеко не так. Я прочитав чимало розумних праць, де цілком доведено наскільки ми відмінні від московитів: походженням, мовно, культурою, ментально. І зовнішня подібність аж ніяк не зменшує таку відмінність. Ось хіба-що для зовсім невіруючих варто було б аби українці нагадували чи то ындусів, чи то японців...

Ми виховали з дружиною Світанною двох дітей Віктора та Наталю. А зараз ще маємо і онука двадцятирічного Дарікка. Ми горді з того що незважаючи на чужину вони чуються українцями, є сповідниками РУНВІРИ, добре говорять і розуміють по-нашому. Я думаю що це стало можливим тому що

з перших років ми готували дітей і онуку до дорослого життя.

Це потрібно не лише тому, що так можна врятувати дітей від шахраїв, але й тому, що невідповідній та недорозвинутій людині ніяких шахраїв і не потрібно. Вона сама ціле життя собі буде успішно шкодити.

Все закладається в дитинстві: як розум, так і дурість. Один відомий психолог радить батькам уже з шести-семирічного віку регулярно давати своїм дітям кишенькові гроші для того, аби вони вчилися відповідальності та правильного вибору. Це чудова порада, актуальна і для будь-якої родини...

Бувають моменти у житті людей, коли здається, що ти залишаєшся на окраїні долі. Можливо, так склалися обставини, а, можливо, на те воля Божа. Тому так важливо знайти ту опору, яка не дасть впасти тілом і духом, підтримає, допоможе, прихистить у часи негоди.

На жаль, інколи доля непередбачувана... Вона залишає тебе наодинці, забирає усіх твоїх рідних та близьких. І як у ці моменти важливо не захлинутися цією хвилиною самотності, непотрібності та відчаю. І тут врятувати людину може не лише родина, а й друзі-однодумці, близькі по духу і за переконаннями.

Такими для мене завжди були побратими і посестри сповідники РУНВІРИ. Саме у їх колі не страшить мене жодне випробування. Адже мати однодумців так важливо для кожної людини! І я особисто знайшов серед рідновірів свій другий дім...

Я глибоко переконаний що РУНВІРА з часом неодмінно вкорениться у нашому народі. Чому? Бо попри тисячі років утисків та переслідувань нашої національної віри вона й по сьогодні залишається живою в широких народних верствах. Найперше РУНВІРА живн в наших традиціях. Наприклад, молодіжне і навіть бешкетне, поетичне й дуже старе свято Івана Купала (в ніч на 22 червня), як у багатьох слов'ян, колись було пов'язано із Днем сонцестояння. Ви на власні очі і зараз можете побачити, як дівчата водять таночки і пускають у воду віночки, а хлопці стрибають через вогнище та шукають квітучий папоротник. А що це як не атрибут віри наших предків?! Ще одна давня українська традиція, пов'язана із поворотом сонця – 21 грудня святий вечір Різдва Світла Дажбожого (у християн Різдво Христове). Колись у ці зимові часи прийнято було ворожити на майбутнє, і тому зараз різдвяні українські звичаї – це гадання та заклик до природних сил. Напередодні Старого нового Року (13 січня) діти та підлітки і досі щедрують та «маланкують» (на

честь Миланя-Мила--Ласкава). Ще одна українська традиція – святити воду у «Водохрещення» і віра в її чудові цілющі властивості у ніч напередодні. З самісінького рання вбираємось удома в Чистий четвер (напередодні Великдень - Пасхи). Обов'язково фарбуємо яйця і випікаємо пасхальні калачі до Великодню. Робимо писанки з Трипільськими розписами, з природними світлинами та історичними, що дає весна, малюємо-фарбуємо яйця і випікаємо бабкові калачі-колачи. А Трійцю розуміємо як Трисуття (Тризуб), що означає Три основи життя: Нав-духовне життя, Яв- явне-видиме життя ,та Прав-закон між Духовним і Явним Світом.

Вшановуємо померлих у поминальний день. Проводжаємо зиму та зустрічаймо весну на Масляну. Освячуємо поля і прикрашаємо дім квітами та травицею на Трійцю. Все це стосується найперше не християнізма, а віри наших предків....

РУНВІРА як ніяка інша релігія у світі вчить до бережливого ставлення до природи. На жаль, нині в Україні дуже часто люди просто варварськи ставляться до свого ж доквілля. Це якраз ілюстрація того що загубивши рідну віру наші люди втрачають дуже багато побіля себе. А кожна людина вже від народження тісно пов'язана з природою. Тому її треба берегти. По-перше, бережливе ставлення до природи,

віддячується нам здоров'ям. По – друге, дуже корисно влітку покупатись у прохолодній прозорій річці. По – третє, кожне зрубане дерево не поповнить наше повітря киснем, не прихистить влітку від пекучого сонячного проміння, тому не можна бездумно рубати ліси. По – четверте, краса природи милує наш погляд, заспокоює. По – п'яте, чисте довкілля – це гармонія у природі, чудовий спів птахів, багатий урожай. Ось чому природу треба берегти. І цьому вчить Рідна Українська Національна Віра.

МОВОЮ СВІТЛИН

Чотирнадцятирічний Іван Свириденко (Овчаренко) разом з мамою Євдокією та вітчимом Дмитром Свириденко. Свого батька Бориса Овчаренка рунтато Боголюб пам'ятає погано. Йому дуло лише три рочки, коли російсько-більшовицькі бандити закатували свободолюбного українця. Так що Івана Свириденко (Овчаренко) виховував вітчим Дмитро Якимович прізвища якого рунтато Боголюб носить і по-сьогодні. Зображені на цьому фото знятому в родинному садку села Устимівка Зачепилівського району у далекому 1943 році ще не знають які випробування чекають на них попереду. І найперше це така завжди не проста і часами виснажлива еміграція. Не має уяви в цей час підліток Іван що йому судитиметься стати одним із проповідників РУНВІРИ і увійти в історію відродження національної релігії під ім'ям рунтато Боголюб Свириденко.

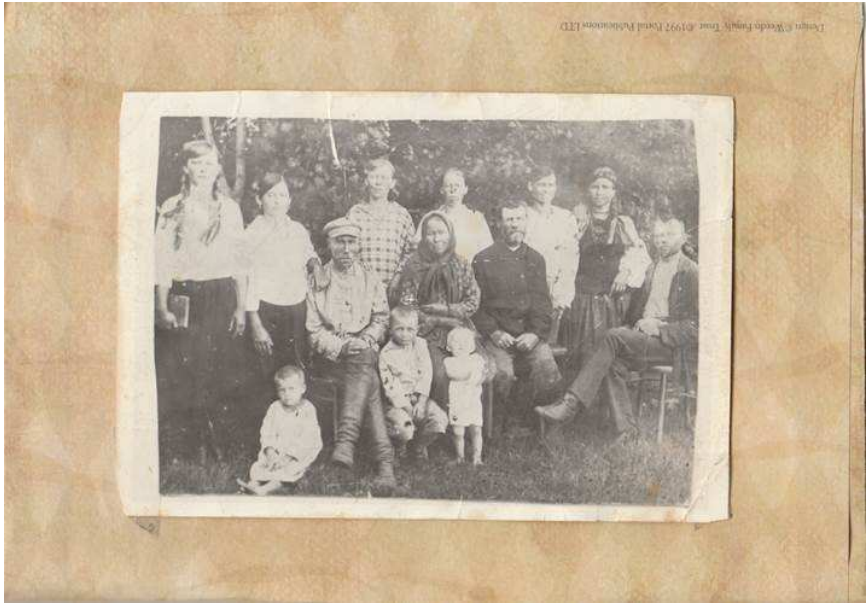
Важко повірити що на цьому шляхетному фото дорослі емігранти в США першої генерації. Та ще з якої країни Со-ветського Союзу, де все людське та аристократичне нищило-ся з особливою жорстокістю! На світліні Олена (Світання) Черепаха – Свириденко, Іван (Боголюб) Свириденко та їх ді-ти Віктор (Ярослав) і доня Наталя (Лада). В 1965 році їх ро-дина ще формально належить до християнської віри. Але все частіше і частіше ці гарні і віддані рідному народу люди по-чинають замислюватися над тим чому вони сповідують чужу українцям духовність.

Серед того на що багатий у житті рунтато Боголюб Сви-риденко це родинне життя. Понад шістдесят років живе він у щасливому шлюбі з Світанняю (Оленою) Черепахою- Свири-денко. Разом з цією жінкою він кинув виклик усталеним уявам про релігійне життя українців, саме їх родина стала однією з перших у світі, котра на повні груди та з гордістю оголосила:

- Ми сповідники РУНВІРИ!

Показово що усі ці роки і рунмаму Світанну, і рунтата Боголюба підтримувала родина Черпахи. На цій світлині відзнятій 24-го серпня 1953 року в німецькому містечку Діпгольц Марія (1913 р.н.) та Матвій (1911 р.н.) Черпахи разом зі своїми дітьми. Дві старших сестри Олена (Світанна , крайня зліва) та Олександра поряд з нею народилися в українському Краматорську. А хлопчик в коротких штанцях молодший їх брат Павло побачив світ вже у Німеччині в 1945 році. Як і найменша в цій родині дитина Галина, котра народилася на рік пізніше від Павла. По-переду в цій родині переїзд на стале життя в США. І як будь-яких емігрантів на них чекають не прості випробування. Однак, в очах цих людей віра в краще майбуття. Бо вони вже сповна могли відчутти наскільки західний демократичний спосіб життя різниться від «совеського раю». В якому людське життя не варто найменшої ціни.

На жаль, і пані Марія, і пан Матвій вже спочивають у Царстві Духа Предків. А їх діти стали не просто успішними американцями. А справжніми патріотами свого народу, котрі навіть на чужині залишилися українцями вірними своєму народові, своїй Вітчизні.

Дороге для рунтата Боголюба Свириденка–Овчаренка фото. На ньому жінка що тримає руку на плечі чоловіка , який сидить мати Євдокія побіля свого чоловіка Бориса. Згодом батька майбутнього рунтата закатують комуністи й Боголюб (Іван) буде під опікою вітчима Дмитра Якимовича Овчаренка . На згадку про свого батька Бориса Свириденко рунтато Боголюб матиме хіба-що цю стару світлину...

Ще одне хвилююче фото з особистого архіву родини Свириденко. На ньому рунтато Боголюб разом з братом Учителя Лева Силенко побратимом Василем під час відвідин України. Василь Силенко був надзвичайно вражений тим яку велику духовну революцію здійснив його брат Учитель Лев Силенко утвердивши серед українців РУНВІРУ.

Рунтато Боголюб Свириденко один з тих, хто першим підтримав Учителя Лева Силенка та його величну справу утвердження РУНВІРИ. Це фото зроблено у далекому 1979 році. Тоді на Оріяні, коли ще не було зведено Святиню матері України, відбувся з'їзд сповідників РУНВІРИ з США, Канади та Австралії. Серед найближчих помічників Учителя Лева Силенка на тому зібранні був рунтато Боголюб Свириденко.

Листопад 1955 року в американському місті Бріджпорт. Молоде подружжя Світання та Боголюба Свириденко стоять побіля свого першого родинного авто. На руках в юної мами первісток – Віктор. Він народився ще у Німеччині 13 лютого 1955 року. Попереду в них сповнене радості, звитяг і великої праці спільне життя.

Як і належить сповідникам РУНВІРИ в родині Свириденко-Черепахи особливо трепетно ставляться до своїх близьких. 21-го січня 1985 року рунмама Світанна святкувала своє 50-чя. На цій світлині лише частина рідних. З любов'ю та повагою тут прийнято ставитися і до молодших, і до старших. Але, вочевидь, особливе тепло того дня випромінювали присутні до батьків іменинниці Марії та Матвія Черепахи (сидять в центрі) .

Серед тих кого можна назвати соратниками Свириденків в утвердженні РУНВІРИ рунтато Іван (Мирослав) Лозовий. Саме він розпочав будову Святині Матері України на Оріяні власним коштом. І родина підтримала його шляхетні наміри. Талановитий бізнесмен і справжній українець добродій Мирослав дуже багато зробив для повстання прадавньої української віри. На жаль, він передчасно пішов з життя. І як не безпідставно вважає подружжя Свириденко аби цей подвижник досі був живий поступ громад РУНВІРИ і на еміграції, і в Україні був би набагато успішнішим.

Рунтато Боголюб Свириденко завжди приділяв велику увагу вихованню молоді в українському духові. Що особливо важливо за умов еміграції. Цю роботу він провадив і як один з лідерів Організації Демократичної Української Молоді в США, а найбільше як священник РУНВІРИ. На першій світлині Левко Черепаха. У 1989 році він разом з іншими сповідниками РУНВІРИ брав участь в святкуванні 25-тя відродження віри предків наших. І те що Левко із усвідомленням

відвідав це свято значна заслуга рунтата Боголюба Свириденка.

Даррик Джірарді син доньки Наталі та зятя Михайла Світанни та Боголюба Свириденків. На цьому фото він побіля Святині Матері України у штаті Нью-Йорк в 2010 році. Народжений в Америці хлопець не лише плинно говорить українською, а й розумію та поважає традиції своїх предків, є сповідником РУНВІРИ. Велика заслуга в тому бабусі і дідуся, котрі з малих літ приділяли велику вагу вихованню онука. Нині Даррик вчиться у коледжі та вже демонструє значні успіхи в ІТ справі. За його майбуття можна бути спокійним. Бо рідні надали йому надійний духовний стрижень. ЦЕ РУНВІРА.

Якщо простежити життя родини Свириденко- Черпахи, то вона відзеркалює усі головні етапи в житті західної української діаспори, її , так званої, “третьої хвилі». Перше фото зроблено у таборі для ДП в місті Діпгольц в Німеччині. Тут у вересні 1954 року відбулася зустріч з президент УНР в

екзилі (1926–1954) Андрієм Левицьким. У другому рядку крайня зліва Світанна (Олена) Свириденко – Черепаха, а поруч з нею свекруха Євдокія Свириденко.

Молодість ніщо не може затьмарити. Навіть не проста емігрантська доля. У таборі для ДП заприятелювали Євген Сластен (зліва) та Боголюб (Іван) Свириденко (справа) . І свою дружбу пронесли через усе життя. А це фото зроблено у Гамбургу (Німеччина) наприкінці 50-х років.

Духовна і фізична краса завжди поєднані. Ось такими шляхетно гарними були на новорічній забаві у 1965 році, котру організувала Організація Демократичної Української Молоді рунамама Світанна та рунтато Боголюб в американському штаті Нью-Джерзі. Згодом вони доведуть що красиві не лише зовні, а й прекрасні своїми добрими справами...

Урочиста та пам'ятна подія для усіх тих, хто стояв побіля утвердження РУНВІРИ у Вільному світі. На першому фото Учитель Лев Силенко благословляє на рунтата Боголюба Свириденко. Разом з ним в той день велике таїнство отримали ще інші побратими...

На першому фото святковий обід з нагоди таїнства освячення на рунтат. Ця подія відбулася в хаті родини Свириденко у штаті Коннектикут. А на другій світлині святкування рідновірського Купала в 1979 році на обійсті родини Лозових на Оріяні у штаті Нью-Йорк. Рунтато Іван Лозовий уважно слухає віршовані привітання учасникам зібрання, котрі приготувала посестра М. Бабич. Родина Лозових, так само як і родина Свириденко, дуже багато зробила для утвердження РУ-НВІРИ на еміграції та в Україні. Як зізналася в одному з інтерв'ю посестра Людмила Лозова свого часу вона заснути не могла допоки не перехрестить подушку. І ось відкинувши застаріле для них релігійне виховання це подружжя сміливо починає відроджувати українську національну духовність.

Сестрицтво РУНВІРИ. Разом з своїми побратимами вони доклали багато зусиль аби відродити віру предків наших. Це фото зроблено у 1979 році, коли в черговий раз зібралися сповідники РУНВІРИ з США та Канади. Читач вже може знайти тут своїх знайомих. Адже крайня зліва рунмама Світанна Свириденко, а з маленькою дівчинкою на руках стоїть посестра Людмила Лозова. Мало хто тепер впізнає у тій милій дитині вже дорослу нині посестру Лесю дочку рунтата Миролюба та посестри Людмили Лозової. Між іншим, Леся має братів Івана, Тараса і сестричку Люду. На превеликий жаль, ще одна доня посестри Людмили та рунтата Миролюба Галина передчасно залишила цей світ...

Боголюб Свиріденко США
1974 р.

Світлана Свиріденко Скарбшик
1980р - США

Галина Ковганіч - Україна - США
1984 р. ма 1

Богдан Станопрут КАНАДА 1978р.
Монтреал

Зорочлав СТРОЙЧУК
дослід.
Австралія 1979р.

В. ПЕРЕГНИЙ АВСТРАЛІЯ
В 1976 р.

Клєслав ШЕВЧЕНКО
7-го класу в школі

Микола МАРКІВ Іжаків

« Ці люди знайшли в собі духовну сміливість та виявили волю відкинути чуже і натомість пристати до свого, рідного та призабутого. Проповідниками РУНВІРИ можна назвати найбільш свідомих і відданих своєму народу українців. Слава їм! Слава Дажбогу! Слава Україні-Русі!»»

Марія і Матвій Череха батьки рунмами Світани (Оле-ни) Свириденко–Черехаи сповна пізнали і принади «совес-тького раю», і поневіряння еміграційного життя. Пані Світана не раз пригадувала епізод, який міг би стати сюжетом гол-лівудського фільму. А насправді трапився в житті її родини.

Як закінчилася Друга Світова війна «східняки» у Європі ховалися по лісах, щоб не відправили англійці , американці назад «на Родіну» . Адже президент США Франклін Рузвельт та очільник Великобританії Уїнстон Черчиль підписали у Ялті договір із Сталіним згідно із яким радянські громадяни, котрі опинилися на Заході мали повернутися в Советський Союз.

Одного дня ліс в якому переховувалися родина Череха-хи разом з іншими втікачами охопила страшна пожежа. Мат-вій не розгубився і спрямував бричку із нехитрим сімейним скарбом скрізь полум'я. А за ним решта, близько 40 родин. Тільки-но здається біда оминула знедолених українців як з'явився джип з трьома військовими. Наставили зброю на вті-качів і примусили вертатися до залізничної станції. Там вже

стояв довжелезний потяг, куди кого з примусом, а хто й сам мав охоту, розміщували для повороту до дому.

Матвій Черепеха був не з слабкодухих. Побачив це і став на брчку та голосно оголосив:

- Допоки будемо боягузами! Нехай краще нас тут постріляють, аніж вертатися до Сталіна!

Один з військових наставив на Матвія зброю. Але той знову не розгубився, вибив автомат з рук вояка. А десятирічна Олена підхопила із землі зброю та віддала татові.

Військові розгубилися. З'явився перекладач і стали вияснювати чому затримані українські родини не хочуть повертатися до дому. Вислухавши пояснення чужинці пом'якшали:

- Їдьте куди хочете. Ми нічого не бачили. Лише мерщій!

Так завдяки відвазі Матвія Черепехи він з родиною та рештою українських втікачів опинився у таборі Венторф в Німеччині, для так званих, переміщених осіб. Та до остаточного устаткування родини Черепехи на чужині було ще далеко. Через бездержавний статус їм доводилося перебувати в багатьох таборах для ДП. І лише у 1958 році вся родина з'єдналася у США. Між іншим, туди раніше потрапив Боголюб Свириденко вже будучи дружина Світанни (Олени) Свириденко-Черепехи.

А на цьому фото Марія та Матвій Черепехи у таборі для ДП в місті Глінда у Німеччині в 1945 році. Українські священники оголосили що подружжя, котрі навіть мають дітей можуть повінчатися. Мовляв, атеїстична советська влада заборонила, отож не гріх. Отож, батьки рунмами Світанни Свириденко і гостей зібрали, і християнській обряд виконали. Тоді ще вони не знали що через наполегливість доньки, і зятя Боголюба (Івана) вже в США відійдуть від чужої духовності та стануть сповідниками РУНВІРИ.

Діти «втікачів від советського раю». Їм як і їх батькам чимало довелося перейти. На цій світлині рунмама Світанна Свириденко та сестра Олександра Милася з своїх однолітків і не однолітків у школі, яка була організована у таборі ДП в німецькому місті Глінді. За тих складних умов українці дбали про освіту для своїх дітей. І між іншим, рідною мовою. А так само були правдивими «сборниками». Бо вчителем маленьких емігрантів був чоловік з Харкова, а вчителька з Галичини. Ось лише їх прізвища та імена рунмама Світанна вже не пригадає...

Не близький вже нині 1995 рік, місто Київ, Спілка письменників України. Свириденки все частіше подорожують в Україну. В різний спосіб стараються нести відомості про РУ-НВІРУ. І справедливо шукають для того однодумців з числа української інтелігенції. Принаймні, чимало світочів нашої культури отримали в ті роки для ознайомлення літературу РУНВІРИ. Серед них і талановитий поет, лауреат численних відзнак і нагород Борис Ілліч Олійник. Якому на фото рунмама Світання дарує «Мага Віру» з громадою р.Б.Островського його дружина Світодара та побратим С.Родюк..

Рідна Українська Національна Віра (РУНВіра)

ПРИСЯГА

Приходу до РУНВІРИ

Я, _____ М.П. _____
дата народження _____

свідомо відхожу від суцього́р'я і обираю Український шлях до Бога — Рідну Українську Національну Віру (РУНВіру), викладену у Святій книзі "Матя Віра" Лева Силенка.

В ім'я Слави і Величі рідної Матері-Землі України-Руси, що є Святою для мене, бо поділа кров'ю і потом предків моїх.

В ім'я Слави і Величі мого народу, який вічно жив, живе і буде жити на цій Землі.

З Вірою в Ладбога, вихуками якого є народи Українці-Руси, киянось, жовгоблакитному, з трысу́ткю у сонці, стягу; пілрю Свату землю і перел Жертовником Духа Предків наших, перед всею Громоалою кшчусь.

Плекати Рідну Духовність, доприймаючись Заповіді і Законів, об'явлених у Святomu писемі "Матя Віра". А також напугувати, оберігати і творити історичні, культові, матеріальні і духовні цінності мого народу для наступних поколінь; так, коли скінчатися дні мої у Яві, цюю душою мою могла прийити до Царства Духа Предків наших у Наві, і доприймаючись Права, достойно стати перед Творцем.

Свѣта Дажбогу! Свѣта Україні-Русі!

Рунгето/Рунгмама _____
Свідок _____

«Присяга приходу до РУНВІРИ» - родина Свириденко однією з перших в світі прийняла її не лише на папері, а й у своїх серцях. Робити вибір завжди складно. А ще коли це стосується духовних орієнтирів. Забобонність, інертність, боязнь осуду та ментальна лінь це далеко не повний перелік того що заважає людині зробити релігійний вибір. Кожен із сповідників РУНВІРИ вже сміливець, бо наважився на відповідальний та не простий крок у своєму житті....

Родина Свириденко всі роки своєї громадської роботи не просто працювала над розбудовою РУНВІРИ, а й у різний спосіб сприяла українській ідеї в широкому сенсі. Це фото побіля будинку рунмами Світанни та рунтата Боголюба, на якому господар в центрі разом Сергієм Даниловим (зліва) та Віталієм Довгичем. Перший створив і очолив видавничий і поліграфічний центр «Такі справи» і завжди переймався ідеями демократії та вільної преси, цікавився історією України. Підприємство «Такі справи» випустило у світ чимало видань про невідомі та маловідомі сторінки історії України. На жаль, в 2008 році Сергій Данилов раптово помер від серцевого нападу. Йому було лише 49 років.

А до родини Свириденко разом з іншим киянином , журналістом Віталієм Довгичем вони приїздили як видавці журналу «Індо-Європа». І для солідної публікації про українські старожитності їм був потрібний доступ до архівів Єльського університету. Та на початках виникли певні труднощі. Однак, Свириденки як завжди допомогли українським патріотам.

Штаб – квартира ООН у Нью-Йорку. Греки подарували для оздоблення інтер'єру цієї світової установи «гордість своєї нації». Зображення фігури Бога Зевса. Християни б назвали його так само як і Дажбога «поганським». Та греки пишються рідною стародавньою духовністю. Рунтато Боголюб привіз подивитися на цю скульптуру з племінником Б. Овчаренка разом з дружиною під час їх гостювання у Свириденків в США з Сибіру.

Побратим П. Коперник (зліва) разом з Учителем Левом Силенко в 1979 році побіля святкового короваю з нагоди перевінчення рунмами Світання і рунтата Боголюба в обряді РУНВІРИ. Дружина добродія П. Коперника була вокально обдарованою та співробітничала з «Голосом Америки». Жінка передчасно пішла з життя і однією з перших була похована за обрядом РУНВІРИ на Оріяні.

Ще до повстання незалежної України рунмама Світання та рунтато Боголюб часто відвідували батьківську землю. Як могли допомагали утвердженню українських національних ідеалів в «імперії зла». Особливо активізували вони свою діяльність напередодні доленосного 1991 року. На цьому фото подружжя Свириденко під час відвідин міста Дніпро у 1989 році. Крайній справа відомий дисидент, поет Володимир Сіренко. Він став одним з приятелів українських патріотів з США.

Родина Свириденко завжди розуміла що найважливіше повернути РУНВІРУ саме в Україну, хоч і відродилась національна наша віра спочатку на еміграції. Через це переконання і рунмама Світання, і рунтато Боголюб роками допомагають своїм одновірцям на батьківській землі. Одна з найуспішніших громад РУНВІРИ у місті Старокостянтинів на Поділлі. Це фото зроблено у 1915 році, коли рунмама Світання в черговий раз приїздила в Україну з підтримкою. Зліва направо посестра Зоря (Україна) , рунмама Світання (США), рунмама Миролюба (США – Україна).

Полтава 1976 рік. Один з перших приїздів Свириденків на Україну. Хвилююча зустріч з двоюрідною сестрою рунтата Боголюба Тетяною (в окулярах) та донею (друга зліва) ще однієї двоюрідної сестри Раї. Яка хоч і була присутня під час цієї «фотосесії», але навідріз відмовилася фотографуватися. Мовляв, не така гарна як раніш...Тоді Тетяна пригадувала як зовсім маленький Іван (Боголюб) допомагав матері на хатній господарці , коли та працювати в колгоспі. І так бувало міг наробитися в полі, що коли спав, то «навіть не здригався...»

Як сповідники РУНВІРИ родина Свириденко завжди виступала за конструктивний діалог з представниками інших українських патріотичних конфесій. Коли в 1999 році до штату Коннектикут приїздив предстоятель УПЦ КП Патріарх Філарет, то відбулася дуже тепла і дружня зустріч поміж керівництвом ОСІДУ РУНВІРИ та очільником Національної християнської Церкви. Про що свідчать долучені тут відбитки – світлини...

Серед численних приятелів родини Свириденко в Україні особливе місце посідає сім'я Колодних-Филипович.. Професор Анатолій Колодний, заступник директора-керівник Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г.С.Сковороди НАН України, президент Української Асоціації релігієзнавців, доктор філософських наук, а його дружина професор Людмила Филипович, завідувач відділу історії релігій та практичного релігієзнавства Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г.С.Сковороди НАН України, доктор філософських наук. Як вважає рунмама Світання аби всі в Україні були такими ж патріотами як вони, то війни б на Донбасі з москалями вже давно не було.

Це фото зроблено під час відвідин роудиною Колодних – Филипович Святині Матері України на Оріяні. У 2010 році. Зліва направо рунтато Святослав Гуляк, Людмила Филипович, рунмама Лідія Гуляк, Анатолій Колодний та рунтато Боголюб Свириденко.

Нашого цвіту по всьому світу. Так і приходить на згадку цей вислів, коли дивишся на це фото. На ньому Марія Черпаха мати рунмами Світанни Свириденко (четверта зліва) під час відвідин родини в Україні на Харківщині. Півстоліття не бачилася пані Марія зі своїми близькими і ось у 1991 році вперше після довгої розлуки відвідала своїх сестер Варвару та Полю. Сльози радості важко було стримати. А разом з ними і гіркий смуток. Адже рідних людей так надовго розлучила людоненависницька Москва...

З повстанням незалежної України рунтато Боголюб Свириденко разом з родиною активно долучається в допомозі утвердженню молодій державі. Це фото зроблено 11 червня 1996 року в українському консульстві у Нью-Йорку. На ньому рунтато Боголюб дарує генеральному консулу України в США Віктору Крижанівському головну книгу РУНВІРИ «Мага Віру». А на горі можна побачити ще один дарунок українським дипломатам від родини Свириденко – дерев'яна тарілка у вигляді Трисуття. Між іншим, тоді ж рунтато Боголюб Свириденко та його дружина рунмама Світання склали пожертву в 1 000 доларів на розбудову будинку консульства. Про що є відповідний запис у пропам'ятній книзі консульства.

Вихідці із Східної України і родина Черепахи, і родина Свириденко особливо постраждали від злочину Кремля Голодомору 1932-1933 років. У 2008 році в місті Гартфорд (штат Коннектикут) українська громада влаштувала вшанування

жертв московського геноциду. Серед присутніх був рунтато Боголюб разом з близькими і рідними. Зліва направо Милася Король рідна сестра Світанни Свириденко, Віктор Свириденко син, рунтато Боголюб Свириденко, Барбара дружина Віктора та брат Світанни Павло разом з дружиною Романою.

А на другій світлині рунтато Боголюб Свириденко та рунамама Світанною Свириденко під час відвідин у 2009 році Києво-Могилянської академії разом зі студентами цього знаменитого вишу. Зустріч була цікавою для обох сторін. Молодь більше дізналася про РУНВІРУ та життя українців в США, а українці з Америки змогли переконатися в зацікавленості юні розбудовою своєї незалежної держави.

«Остання подорож рунтата Боголюба в Україну була особливо зворушливою. На нього чекали приємні зустрічі серед громад сповідників РУНВІРИ у Старокостянтинові, Новомосковську, Харкові, Конча – Заспі та інших містах і поселеннях. І скрізь вже не молодий рунтато Боголюб відчував що справа, якій він присвятив життя все більше оволодіває українцями. Не за горами той день коли РУНВІРА посяде відповідне місце в духовності наших земляків! Особливо приятні стосунки склалися у Боголюба Свириденка та його родини з Володимиром Макаровичем Перегінцем. Не байдужою, високо освіченою і надзвичайно енергійною людиною. На авто побратима Перегінця рунтато Боголюб разом з рідними проїхав пів-України.

На цьому фото рунтато Боголюб разом з своїми супутниками гостює на заміській оселі побратима Володимира Перегінця під Києвом (на світлині зліва). Поряд з господарем гордість родини Свириденко – Черепахи пані Лада Рослицька

племінниця рунмами Світанни. Народжена у Канаді, здобувши вищу гуманітарну освіту в Європі ця молода жінка, можна сказати, присвятила життя Україні. Адже ось вже скільки років поспіль вона живе і працює на землі своїх предків заради поступу молодій державі до сім'ї сучасних цивілізованих країн»

Ці люди попри що вже стали історією української духовності. Саме вони взяли на себе нелегку ношу священства у РУНВІРІ. Кожен з них особистість, кожен з них по своєму прийшов до віри предків. Але є головна риса, яка об'єднує цих українців – любов до свого народу, патріотизм не на словах, а на ділі.

Рунтато Боголюб Свириденко не раз зізнавався що найбільшим надбанням у своєму житті окрім родини вважає посестер і побратимів, котрих знайшов у РУНВІРІ. Низький Вам уклін проповідники віри предків наших за жертовність, за посвяту жити і працювати в ім'я України! Слава Дажбогу! Слава його вірним синам і доням священникам РУНВІРІ!

Анатолія Рудя двоюрідного брата рунтата Боголюба Свириденко вже не має посеред нас. Американське прислів'я повчає: «Кров густіше ніж вода». Може через це Анатолій Рудь був одним із перших, хто підтримав рунтата Боголюба Свириденка у справі поширення віри предків наших в Україні. На світлині він з прапором РУНВІРІ на вулиці Дніпра.

Хвилюючий і буремний 1991 рік у Дніпрі. Серед жовто-блакитних прапорів гордо майорить і прапор РУНВІРИ.

Він мріяв про це усе своє свідоме життя на чужині. Розгорнути у незалежній Україні прапор РУНВІРИ, прапор духовності свого народу. І таке сталося! Рунтато Боголюб Свириденко з прапором РУНВІРИ на вулицях Січеслава у тепер вже історичному 1991 році.

Все своє життя рунтато Боголюб та рунмама Світанна присвятили утвердженню РУНВІРИ. А тому коли їх соратниця та довголітня приятелька рунмама Миролюба запросила поблагословити в обряді віри предків наших Святиню Аратту на Вінниччині м.Погребіще радо відгукнулися. Тим більш що приятельські стосунки склалися не лише з самою рунмамою Миролюбою, а й матусею Ганною Гнатівною Ковганич та братом Віталієм Васильовичем Ковганич. Родина Ковганич дуже багато гарних справ зробила для утвердження РУНВІРИ. І рунтато Боголюб, і рунмама Світанна завжди те цінували.

А у тій подорожі до них ще приєдналися сестри рунмами Світанни Милася Король та Галина Черепаха. Дійство вийшло навпочуд гарним та зворушливим. По його завершенню вже не молодий рунтато Боголюб промовив:

«Дорогі Посестри та Побратими! Вітаю тут всіх вас присутніх які прийшли дати славу на піднімання дуже старої назви нашої Русі Аратти і вдячні цій історичної події всім вам ,що ви підтримали.

Можливо це моя остання подорож в Україну. Але сьогодні я відчув що РУНВІРА утвердиться на милій моєму серці Вітчизні. Слава Дажбогу! Слава Україні!»

До слова, родина Свириденко роками співпрацювала з активною і дієвою рунмамою Миролюбою. Доля котрої склалася так, що вона живе на «дві країни» в Україні та США. Створена нею громадська організація Аратта чи не єдина, котра на Всеукраїнському рівні захищає права сповідників РУНВІРИ. Ра-

зом з такими ж не байдужими рунтатом Боголюбом та рунмамою Світанною Галина–Миролюба Ковганич бореться за права сповідників РУНВІРИ. Нижче одна з ілюстрацій такої діяльності.

**До голови організації АРАТТА
Галі М.Ковганич
вул.Довженка16а, кв.78
2007р.
м.Київ**

16 квітня

***Вельмишановна посестра Галя-Миролюба Ковганич
голова організації "АРАТТА" міжнародного благодійного
фонду!***

Звертаємося до Вас з цим листом просимо порушити історичну справу повернення землі нашій релігійній громаді. Йдеться про ділянку "Замкової Гори" для користування визнавцями РУНВіри.

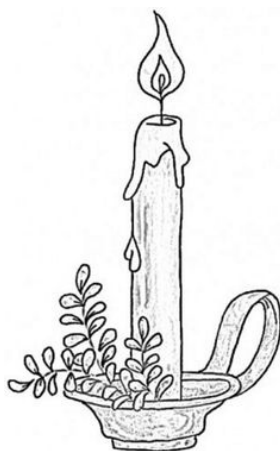
Ми сповідники Рідної Української Національної Віри (дохристиянської) при Святині Матері України в США та громад: в Канаді, Австралії, а також в Україні, котрі є офіційно зареєстровані в Києві та по інших областях України. Вимагаємо повернути нашу Автохтонну Землю "Замкову Гору" для будови Святині Матері України, притулку школи та медичного відділу, для визнавців рунвістів в Києві та по всій Україні. Вже всі чужі духовні релігії в Україні мають приміщення, їм дозволено міністерством України, тільки ми Українці Рідної Духовної Віри не маємо (не дозволено на своїй кров'ю просоченій Землі) жодного приміщення в Києві (не одноразово зверталися до мера Києва) та інших містах України. Чому? Ми душею і з серцем молимося за

*свій Нарід, за свою Святу Землю, ріки, поля, ліси, гори?
І За те не має дозволу? Надіємося і віримо що данне
Звернення буде вирішено міністерством України м. Ки-
їва без судових клопотів ще в цім році.*

***З Дажбогом та пошаною до Вас,
при Святині Матері України в США
рунгато-священик Б.Свириденко***

МОЛИТВА
ДУХОВНОГО
ОСЯЯННЯ

Моя розмова з читачем була б неповною аби ми не скінчили б її спільною молитвою. Молитва це вагома складова фундаменту, на якому будується життя РУНВІРИ та життя кожного одновірця. Молитва — це піднесення душі й серця до Дажбога. Це наша особиста розмова з Богом, спілкування з Ним наодинці чи колективно в спільноті. Без молитви не можливо будувати нормальне життя сповідника РУНВІРИ, і не можна сподіватися, що наше згромадження стане справжньою спільнотою побратимів та посестер.

Автор

* * *

Брати і сестри, віруючі Рідної Української Національної Віри, за мир на землі, за право кожного народу бути господарем на просторах Вітчизни своєї, за волю віровизнання і вільну духовну творчість, за мирне співжиття народів, за пошану народу до народу, Господу Дажбогу помолімося!

За Україну-Русь, за Її мирне, чисте, святе Небо, за здоров'я Її рік, гір, криниць, ставків, лісів, за здоров'я Її плодоносної землиці, за поля золотоколосі, і за могили святі, в яких спочивають наші славні Предки (Три-

пільці-Скити-Анти-Руси), Господу Дажбогу помолімося!

За святу науку рідного Пророка, за уряд України-Руси, який відстоює духовну, економічну, політичну і державну незалежність України-Руси, за славне військо Українське, за його відданих воїнів і командирів, за всіх людей на планеті Земля, що доброзичливо ставляться до Вітчизни нашої, Господу Дажбогу помолімося!

За здоров'я наших дітей, щоб вони росли бадьорими, вихованими, кмітливими, вільними, за здоров'я наших матерів трудолюбних, милих і чепурних, за здоров'я татусів трудолюбних, відважних, винахідливих і діловитих, за здоров'я наших бабусь і дідусів, Господу Дажбогу помолімося!

За всіх синів і дочок наших, що працюють поза межами України-Руси, і завжди думками линути в Україну милу, в чарівну Вітчизну свою, за всіх недужих, скривджених, зубожілих, заблуканих, обманутих, зраджених, ув'язнених, обікрадених, зневажених, Господу Дажбогу помолімося!

Дажбоже наш, Всевишній Господи, Володарю Неба і Землі, Ти єси Світло світла.

Ти Мати мамів наших. Ти Тато татів наших.
Ти зерно Безсмертя. Ти Життя життів.

Ти твориш силу в силі, рівновагу в рівно-
вазі, світло і світлі, красу в красі. У Тобі,
Дажбоже, затаєне Минуле, Сучасне і Май-
бутнє нашої чарівної плянети Земля. О, Да-
жбоже, вислухай наші Молитви. І охорони
нас від недуг, від видимих і невидимих во-
рогів. Охорони від гніву, журби. І благосло-
ви наше трудлюбне життя.

Благослови світ України-Руси.

Слава Тобі,

Всемогутній і Вічний,

Всеправедний

і Милосердний

Господи!

ЗМІСТ

Слово від упорядника	3
Від автора	8
Іван Свириденко. Вірші	13
Весняні роздуми	15
Весна	16
Лебідь	17
Вінок під пам'ятник в Бавнбруку	18
Кароока	19
Ставайте в лави!	20
Душа Правди	21
До блудних і байдужих	23
Зустріч навесні	25
Сину Віктору-Ярославу	26
Для любого Дарика	27
Для доці Наталі	28
На 80-річний ювілей Миколі Вірному Француженко	29
Ми – молоді!	30
Подяка й привітання	32
Різдво Світла Дажбожого	33
Травень	34
Моя любов	35
До Дажбога	36
Добірка «Рядком прози»	37
Мовою світлин	49
Молитва	93

Боголюб (Іван) Свириденко–Овчаренко

Терновий шлях.
РУНВІРА

Видавець Мачулін

Свідоцтво про держреєстрацію:
Серія ХК №125 від 24 листопада 2004 р.

Підписано до друку 15.08.2017.
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Друк цифровий. Наклад 1000 прим.

Віддруковано у ФОП Озеров Г.В.
м. Харків, вул. Університетська, 3, кв. 9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000.

